

Sygn. akt: I C 306/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Ostrzeszowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Wierzba-Golicka
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Ilona Motylewska

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2017 r. w Ostrzeszowie, na rozprawie

sprawy z powództwa (...) we W.

przeciwko A. W.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 306/17

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 25 października 2017r.

Powód (...)z siedzibą we W. wniósł pozew przeciwko A. W. domagając się zasądzenia od pozwanej na jego rzecz kwoty 430,61 złotych wraz z odsetkami oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu podniósł, że pozwana nie uregulowała zobowiązań wynikających z zawartej przez nią z (...)umowy pożyczki. Powód nabył przedmiotową wierzytelność na podstawie umowy cesji.

Pozwana A. W. pomimo prawidłowego wezwania nie stawiała się na rozprawę, nie złożyła odpowiedzi na pozew ani żadnych wyjaśnień w sprawie.

Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 339 § 1 kpc jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, § 2 wymienionego przepisu stanowi, iż w takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 §

2 kpc, negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. w sprawie III CRN 30/72, LEX 7094). Sąd ma także każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem faktycznym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998r. w sprawie I CKU 85/98).

Jedynym dowodem mającym potwierdzić istnienie zobowiązania pozwanego był wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 5 maja 2017r. (k. 9). Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu inwestycyjnego po zmianie art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych nie ma mocy dowodowej dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym. Należy go, więc traktować jako sporządzony przez powoda dokument prywatny, który w ocenie Sądu nie stanowi wystarczającego dowodu dla stwierdzenia istnienia zobowiązania w nim wymienionego.

Poza wyżej wymienionym dokumentem prywatnym powód nie przedłożył jakichkolwiek innych dowodów na potwierdzenie istnienia zobowiązania po stronie pozwanej. W takiej sytuacji Sąd nie może bezkrytycznie przyjąć twierdzeń powoda, tym bardziej, że to na nim zgodnie z art. 6 kc spoczywa ciężar udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne. W związku z powyższym wobec powstałych wątpliwości co do okoliczności faktycznych Sąd w wyroku zaocznym orzekł o oddaleniu powództwa.

/-/ Małgorzata Wierzba-Golicka